

ПЕТЪРЧО.

Бѣше студена, есенна вечеръ. Рѣмѣше дѣждъ. Марийка бѣрзаше отъ училището къмъ дома. Тя бѣше едничко дете на заможни родители. По-малкото ѝ братче се помина преди година.

Марийка приближи тѣхната кѣща. Но дѣждътъ завалѣ още по-силно. Марийка се скри подъ единъ балконъ. Едва спрѣла, тя чу тихо скимтене. Отначало не разбра какво е. Помисли, че скимти нѣкое кученце. Тя се озърна наоколо. Видѣ,

че на две крачки отъ нея стоеше едно малко момченце. То бѣше се свило между вратата и жѣгла на стената.

Детето бѣше гологлаво. На рамената му висѣше скжсано чуждо палто. Панталонкитѣ му бѣха кѣси и продупчени на колѣнетѣ. Обуто бѣше на босо, въ съдрани обуша, безъ връзки. Отъ ходилата се подаваха зачервенитѣ кални прѣсти на краката му.

Детето духаше вкочанелитѣ си рѣце и отъ време на време проплакваше.

На Марийка ѝ дожалѣ. Тя приближи детето и го подрѣпна полекичка за рамото.

— Момченце, ти чие дете си? — попита тя.

Детето вдигна глава и я загледа.

— Не знамъ! — отвѣрна тихо то.

— Какъ не знаешъ — нѣмашъ ли баща, майка?

— Нѣмамъ. Татка не помня. А мама се помина още миналата зима.

— Какъ те казватъ?

— Петъръ.

Марийка замѣлча. Покойното ѝ братче носѣше сѣщото име. Въ кѣщи го зовѣха Петѣо. Тя гледаше въ дрезгавината свитото дете. Стори ѝ се, че вижда братчето си. То имаше сѣшитѣ руси косици, сини очи и умиленъ погледъ.